

Dilemma

Hoofdstuk 1

Ze herkende hem zodra ze hem zag. Haar eerste reactie was een bijna onbedwingbare neiging om Roos bij de hand te grijpen en samen heel hard weg te rennen. Maar dat zou belachelijk zijn. Toch pakte Renske onwillekeurig het handje van haar dochtertje steviger beet. Weglopen deed ze niet. Ze rechtte haar rug en liep toen rustig verder.

Aan zijn gezicht zag ze dat hij haar ook herkend had. Hij bleef staan en keek haar aan.

“Hallo Renske.”

Het klonk aarzelend en een beetje schor. Renske realiseerde zich dat hij zich waarschijnlijk net zo ongemakkelijk voelde als zij. Ze aarzelde even. Hoe begroet je iemand die je ruim vier jaar niet gezien hebt en bovendien de vader is van je kind? Haar antwoord klonk net zo afgemeten en beleefd als het zijne.

“Hallo Diederik.”

Even bleef het stil, maar Roos had geen last van verlegenheid. Het meisje keek onverschrokken omhoog en zei: “Ik ben Roos en ik ben bijna vier jaar.”

Op zijn stugge gezicht brak een vriendelijke glimlach door. Diederik keek Roos belangstel-

lend aan.

“Vier jaar al? Dan ben je een heel grote meid. Laat me eens raden: ben je morgen jarig?”

Renske verbaasde zich er niet over dat hij dat wist. Je moest wel onder een steen leven om niet te weten dat het kleine zusje van het beroemde fotomodel Sophia Whittam een kind had. Haar verhaal was ruimschoots behandeld in de bladen en het was ook al geen geheim meer dat Sophia eigenlijk gewoon Sofie de Wit heette. Van een aanstaand medicus was het te verwachten dat hij de rekensom gemaakt had en wist dat het zijn dochter was.

Ze luisterde naar het ongedwongen gesprekje tussen Roos en haar vader en verbaasde zich over het gemak waarmee hij contact legde met een kind dat hij niet kende. Maar ja, dat hoorde natuurlijk wel bij zijn vak.

Over het blonde hoofdje van het kind heen, keek hij haar aan.

“Heb je tijd om ergens samen koffie te gaan drinken?”

Renske knikte.

“Tijd genoeg. We zouden gaan winkelen, maar de dag is nog lang.”

“Ik weet een gezellig tentje met een leuke kinderhoek. Het is hier dichtbij.”

“Dat klinkt goed.”

Tijdens het wandelingetje van tien minuten stond het mondje van Roos geen moment stil. Onbevangen vertelde ze over haar verjaardag en de cadeautjes die ze graag wilde hebben. In het knusse restaurantje waar Diederik hen heen bracht werd ze direct afgeleid door de leuke speelhoek.

“Mag ik daar spelen?”

Renske knikte.

“Dat mag. Diederik en ik gaan hier zitten, dan kan ik je zien. Zal ik appelsap voor je bestellen?”

“Ja, maar ik ga eerst spelen en dan pas drinken.”

“Dat is goed.”

De beide volwassenen keken het kind dat naar de speelhoek huppelde zwijgend na.

Pas toen de serveerster hun bestelling had opgenomen doorbrak Diederik de stilte.

“Het is een leuk kind. Ze lijkt op jou.”

Renske glimlachte.

“Dat zeggen meer mensen, maar ze heeft jouw ogen.”

Hij zweeg weer, aarzelde even en vroeg toen zonder verdere inleiding: “Waarom heb je het gedaan?”

Ze zuchtte.

“Het leek me destijds het beste. Je ouders waren zo kwaad...”

“Die waren heus wel weer bijgedraaid.”

“Daar ben ik niet zo zeker van. Ze waren erg duidelijk en zonder hun steun kon je niet verder studeren. Ik wilde niet dat je al je dromen opgaf voor mij. Het was gemakkelijker om onze verkering uit te maken en te beweren dat ik een miskraam had gehad.”

“Je had me zelf de keuze moeten laten.”

“Ik was bang dat je het me later zou gaan verwijten als je stopte met studeren.”

“Nu verwijt ik je dat je mijn dochter voor me verborgen gehouden hebt.”

Renske keek hem onderzoekend aan.

“Je maakt mij niet wijs dat je het niet wist. Het heeft in alle bladen gestaan. Je had allang contact met me kunnen zoeken. Het kost weinig moeite om uit te vinden waar we wonen. Ik was niet bepaald van de aardbodem verdwenen.”

Hij haalde zijn schouders op.

“Daar heb je wel gelijk in. Maar je had me tamelijk afdoende uit je leven geschrapt. Ik was jong, nog maar negentien jaar. Je had me gekwetst en beledigd. Toen je in het nieuws

kwam met die zwangerschap had ik al snel door dat je gelogen had. Maar ik was te trots om de eerste stap te zetten. Hoe langer het duurde, hoe moeilijker het werd. En uiteindelijk dacht ik er gewoon niet meer over na. Heb jij nooit spijt van je beslissing gehad?”

Renske schudde haar hoofd.

“Niet echt. Ik heb wel vaak aan je gedacht, maar...”

“Heb je iemand anders?”

Ze keek naar de vertrouwde trekken op zijn gezicht. Hij was nog steeds heel jong. Maar wel een stuk volwassener dan toen ze hem voor het laatst zag. Het was een vreemde gewaarwording om zo tegenover haar vroegere vriendje te zitten. Ze voelde nog wel iets voor Diederik, maar meer dan een herinnering aan heel vroeger was het niet. Het was allesbehalve een hartstochtelijke hereniging. Ze hoopte dat dit hele moeizame gesprek snel voorbij was. Het was een vergissing geweest om met hem mee te gaan. Misschien had ze zelfs beter toe kunnen geven aan haar eerste ingeving en gewoon weg moeten rennen. Het enige wat hen bond was Roos, maar die verbintenis was puur biologisch. Emotionele banden waren er niet tussen vader en dochter. En dat was echt niet alleen

haar keuze. Ze hoefde zich niet schuldig te voelen als ze nu gewoon opstapte en het verleden liet waar het thuishoorde.

“Heb je iemand anders?” Hij herhaalde zijn vraag en keek haar indringend aan.

Ze knikte.

“Al jaren.”

“Ben je getrouwd?”

“Nee, Peter en ik wonen nog niet eens samen. Ik woon met Roos bij Sofie en haar man in huis. We zijn inmiddels wel toe aan een volgende stap, maar ik wilde eerst mijn school afmaken.”

“Aha. Wat doe je voor opleiding?”

“Ik ben net klaar met de modeacademie. Gisteren was mijn diploma-uitreiking.”

“Gefeliciteerd. En dan is het wachten nu op een romantisch aanzoek van je vriend? Hij is zeker een stuk ouder dan wij. Je rolt zo van het ene opgemaakte bedje in het andere.”

Het klonk wrang. Renske keek hem gekwetst aan.

“Wat bedoel je daarmee?”

“Het heeft voor jou wel goed uitgepakt allemaal. Als je bij mij gebleven was had je het zo gemakkelijk niet gehad.”

“Gemakkelijk?”

“Ik heb toevallig een keer een reportage gezien in zo’n blad. Het ging over het huis van je zus en je zwager. Daar is ruimte genoeg voor jou en Roos. Ik denk niet dat jij weet hoe het is om krap te zitten, letterlijk of figuurlijk. Sofie is vast niet arm geworden van haar carrière als fotomodel en die man van haar is iets hoogs in het bedrijfsleven toch? Ik heb in de meest af-tandse kamertjes gewoond, ik woon trouwens nog steeds niet bepaald riant. En ondanks de steun van mijn ouders heb ik keihard moeten werken om mijn studie te betalen. Geen gemakkelijk leven. En zo was het jouwe ook geweest als je me niet voorgelogen had. Was dat de reden soms? Je doet wel alsof je het deed voor mij en mijn prachtige idealen, maar onder-tussen ben jij degene die er het gemakkelijkst vanaf gekomen is.”

De tranen sprongen Renske in de ogen. Zijn stem klonk venijnig en wat hij zei was intens gemeen. Wat wist hij daar nu van? Toen ze het met hem uitmaakte was Sofie nog niet eens terug in Nederland. Ze had een heel eenzame periode doorgebracht in een opvanghuis voordat haar zus haar daar weghaalde. En dat was ook niet zo eenvoudig geweest als hij blijkbaar dacht. Sofie had moeten knokken om de voog-

dij over haar zusje te krijgen en ze was destijds absoluut geen beroemd en rijk fotomodel geweest. Ze had geprobeerd incognito door het leven te gaan en had dus keihard moeten werken om de kost te verdienen. Haar spaargeld was opgeslokt door de schulden van hun ouders. Pas toen Sofie, mede door Marco, had geleerd niet bang te zijn voor de roddelpers en haar carrière weer had opgepakt, was het leven gemakkelijker geworden.

Ze stond op.

“Je hebt er niets mee te maken. Ik geloof niet dat we elkaar nog iets te zeggen hebben.”

Hij pakte haar hand en trok haar terug.

“Toe, blijf nog even. Het spijt me. Ik had niet zo lomp moeten zijn. Blijkbaar zit dit me meer dwars dan ik dacht. Iedere keer als jij met je beroemde zus in het nieuws verscheen voelde ik me afgedankt, aan de kant gezet. Maar dat geeft me niet het recht om je zo aan te vallen.”

“Nee, inderdaad.”

Ze weigerde hem te vertellen dat de situatie iets anders was geweest, maar ze kon zijn eerlijkheid wel waarderen. Dus ging ze weer zitten.

“Goed dan. Nieuwe poging. Hoe ver ben je eigenlijk met je studie? Je was een heel vroege

student, dus als ik het goed uitreken ben je bijna klaar. En ga je nog naar Afrika?”

Hij glimlachte, maar de lach bereikte zijn ogen niet.

“Klaar ben ik nog niet. Het is een lange, zware studie, zeker als je allerlei bijbaantjes moet draaien. Ik ben op dit moment arts-assistent hier in het ziekenhuis en ik ga volgend jaar door voor chirurgie. De Afrikaplannen zijn van de baan.”

Hij zei het nonchalant, maar ze keek hem verbaasd aan.

“Van de baan? Maar je hebt nooit anders gewild. Volgens mij zei je al toen je een jaar of tien was dat je naar Afrika wilde. Ben je er al geweest en viel het tegen?”

“Nee, ik wil gewoon niet meer. Als ik straks klaar ben met mijn studie wil ik geld verdienen en een mooi huis kopen. Niet nog steeds krom liggen en in een krot wonen. Het houdt een keer op.”

“Ja, maar je bent net vierentwintig. Dat is toch nog jong genoeg om te dromen?”

Hij haalde onverschillig zijn schouders op.

“Ik droom nu van een goed salaris.”

Renske keek hem zwijgend aan. Wat was hij veranderd. Was dat haar schuld? Van de lieve,